

יאירו שבעת הנרות

שיחת הרה"ג זלמן ברוך מלמד לפרשת בהעלותך

שלך גדולה משלהם: קביעות, התחדשות ודבקות • לא בחיל ולא בכח'
• מקדשי שמך • ה' צדיק יבחן • דור דעה • הניסיון הזה

שלך גדולה משלהם: קביעות

המדרש שואל, למה נסמכה מצוות הדלקת הנרות, שבה פתחנו את פרשת בהעלותך, לפרשיות הנשיאים וחנוכת המשכן שחתמו את פרשת נשא? משיב המדרש שאהרן ראה את חנוכת המשכן המפוארת שעשו הנשיאים, ושכל אחד הביא מתנה חשובה למשכן, וחשב – 'למה אני כנשיא שבט לא הייתי חלק מהחנוכה הזו?' אולי הוא חשש שזו אשמתו בגלל חלקו בחטא העגל. אמר לו הקב"ה: 'שלך גדול משלהם, שאתה מדליק את הנרות.' לכן נסמכו הפרשיות.

שואל הרמב"ן: למה המדרש מדגיש דווקא שהדלקת הנרות היא המעלה הגדולה והמיוחדת של שבט הכהנים, הרי גם את הקטורת ואת כל הקרבנות מקריבים רק הכהנים! לכאורה אהרן היה צריך להתנחם בזכות יום הכיפורים, שבו הכהן הגדול נכנס לפני ולפנים! מהי המעלה המיוחדת של המנורה, שדווקא בה פייס הקב"ה את אהרן? אומר הרמב"ן שהתשובה היא שהמצווה

של הדלקת המנורה היא מצווה שנמשכת תמיד, ולא רק בזמן שבית המקדש קיים. בחנוכה הגורמים לניצחון על היוונים היו הכהנים, החשמונאים, ובזכותם כל ישראל ממשיכים ומדליקים נרות חנוכה גם אחרי שחרב המקדש. לכן הדלקת המנורה היא זכות ששייכת לכהנים בכל הדורות, ועליה ראוי לומר 'שלך גדול משלהם', שהמצווה שאתה מקיים היא לא מצווה חד פעמית כמו של הנשיאים, אלא מצווה נצחית שמתקיימת תמיד. הרמב"ן גם מביא לזה מקור במדרש שמוסיף להדלקת המנורה את ברכת כהנים, שהיא הפרשיה שקודמת לפרשת קרבנות הנשיאים, שגם ברכת הכהנים היא מצווה שנמשכת בכל הדורות.

הנצחיות זהו ערך מיוחד. אם המצווה נמשכת תמיד, זה מראה על עיקריותה, שאי אפשר בלעדיה. התמידיות היא תכונה של הדברים הכי בסיסיים, כמו קרבן התמיד, אי אפשר יום אחד בלעדיו. לכן תדיר ושאינו תדיר – תדיר קודם.

התחדשות

ה'אור החיים' מבאר באופן שונה. הרי המיוחד שבקרבנות הנשיאים היה ההשתתפות בהתחדשות של המשכן. לכאורה לא שייך לנחם את אהרן על ידי המצוות התמידיות שהוא מקיים, כי אין בהם את המימד של ההתחדשות שבו נתקנא אהרון. אהרן ידע שיש לו הרבה מצוות ומעלות, אבל הוא רצה להשתתף באירוע המיוחד הזה של ההתחדשות היוצאת דופן של הקמת המשכן. על זה באה התשובה: 'שלך גדולה משלהם', כי גם בעבודת המנורה יש התחדשות. עיקר העבודה של הכהנים במנורה היה הדישון וההטבה שלה, לנקות את הנרות ולשים שמן ופתילה חדשים, שכן הדלקת הנר עצמה מותרת גם על ידי ישראל, והיא לא נחשבת עבודה. העבודה שעושים הכהנים היא ההטבה. ואיך מיטיבים את הנרות? יש בזה מחלוקת בגמרא (מנחות פח): יש

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 3

דעה שאומרת שמוציאים את הנרות, מנקים אותם, ומחזירים אותם בחזרה. ויש דעה אחרת האומרת שהמנורה הייתה גמישה, ואפשר היה לכופף את הנרות, לנקות אותם, וליישר אותם. אומר אור החיים, שלפי דעתו יש להכריע במחלוקת כמו הדעה שאומרת שהנרות היו נפרדים מן המנורה. הרבה פעמים נאמר בפסוקים לקחת 'את מנרת המאור ואת נרתיה' (במדבר ד, ט), משמע שהנרות אינם חלק מהמנורה, ואפשר היה לקחת את המנורה בלי הנרות. כלומר, כל יום ויום פירקו את המנורה וחיברו אותה מחדש. הרי למנורה בלי נרות אין שימוש ואין ערך. כל יום כשהחזירו את הנרות אל המנורה, בעצם יצרו את המנורה. אומר הקב"ה לאהרן: כל יום יש לך התחדשות במשכן, אתה יוצר את המנורה מחדש, ולכן המצווה שלך גדולה משלהם. זה דגש אחר ממה שאמר הרמב"ן. הרמב"ן אמר שהמנורה היא הדבר הכי קבוע, מצווה מתמשכת ובלתי פוסקת, לעומת קרבנות הנשיאים שהם יוצאי דופן וחד פעמיים. אור החיים מוסיף, שבמנורה עצמה יש התחדשות כל הזמן. עבודה של התחדשות היא עבודה מיוחדת במינה. עבודה שעושים אותה בפעם הראשונה, יש בה את כל ההתלהבות, המרץ והשמחה. אבל כשמתרגלים, קצת שוככת השמחה, היא כבר לא כמו בראשונה. עבודת המנורה היא עבודה שמתחדשת כל יום מחדש – שלך גדול משלהם.

דבקות

ה'שם משמואל' אומר שהעבודה של הנשיאים לחנוך את המזבח בקרבנות הייתה בהתנדבות. הם התנדבו לחנוך את המזבח בקרבנות הללו. והם עשו את זה בדבקות כזו, באהבה כזו, עד שבעצם הם שינו כמה הלכות: הם הקטירו קטורת במזבח החיצון, למרות שזה לא המקום שלה; הם הקריבו גם בשבת, למרות שלא מקריבים נדבות בשבת; והוא מביא שם עוד הלכות שנדחו שלא היו כסדר. זה מזכיר, שגם כששלמה המלך חידש את בית המקדש, הוא עשה

חגיגה שנמשכה אל תוך יום הכיפורים, והשמחה היתה כל כך גדולה ופורצת את כל הגדרות עד שהם אכלו ביום הכיפורים! הדבקות מתעלה מעל כל הגבולות. בזה נתקנא אהרון. אמר לו הקב"ה: 'שלך גדולה משלהם', גם בזה אתה מיוחד, כי אש המנורה היא ביטוי לדבקות של ישראל בריבונו של עולם. עיקרה של עבודת הכהנים במנורה היא הטבת הנרות, וההדלקה עצמה כשרה בזר, כמו שאמרנו. הרמב"ם פוסק שאפשר להוציא את המנורה החוצה, זר ידליק אותה, ואז יכניסו אותה למקומה. אמנם הראב"ד אומר שזה לא לכתחילה, אבל גם לדעתו בדיעבד זה בסדר. זאת אומרת שההדלקה אינה עבודה. העבודה העיקרית היא להכין את הכלים, וההדלקה יש בה צד של התנדבות, של דבקות בריבונו של עולם. ההדלקה היא לא צורך גבוה אלא לזכות את ישראל.

אם כן ראינו שלושה הסברים על המיוחד שבעבודת המנורה, ובעצם אלו שלוש נקודות חשובות בסדר עבודת האדם את ה': העניין הראשון הוא שעבודה שהאדם עושה בהתמדה ובקביעות – זה אמיתי, 'שפת אמת תכון לעד' (משלי יב, יט). ההתמדה והקביעות הן סימן לכך שהדבר בסיסי ונצרך כל הזמן. גם אנחנו רוצים ש'תרגילנו בתורתך', שהתורה והמצוות יהיו קבועים אצלנו. הדבר השני הוא שצריכה להיות כל הזמן התחדשות. לא להיכנס לגדר 'מצוות אנשים מלומדה' אלא צריך כל הזמן להרגיש 'בכל יום יהיו בעיניך כחדשים'. בכל יום צריך לעבוד ועם זאת בכל יום יהיו בעיניך כחדשים. הקביעות וההתחדשות מביאות לעבודת ה' מתוך התנדבות, מתוך להט של אש קודש ודבקות עצומה, וזהו הדבר השלישי. ואז העבודה שלמה מכל צדדיה.

לא בחיל ולא בכוח

גם ההפטרה שקראנו (זכריה ב, יד-ז, ז) קשורה אל המנורה. הנבואה של זכריה היא נבואה על התחדשות בית שני, על הגאולה השנייה. הוא נמצא בסוף שבעים השנים של גלות חורבן בית ראשון, והפתיחה היא:

רני ושמחי בת ציון כי הנני בא ושכנתי בתוכך נאם ה'. ונלוו גוים רבים אל ה' ביום ההוא והיו לי לעם ושכנתי בתוכך וידעת כי ה' צבאות שלחני אליך:

בהמשך זכריה רואה כמה מראות, ועל כל אחד שואל את המלאך מה הוא רואה, והמלאך מסביר. המראה הראשון הוא:

ויראני את יהושע הכהן הגדול עמד לפני מלאך ה', והשטן עמד על ימינו לשטנו. ויאמר ה' אל השטן: יגער ה' בך, השטן, ויגער ה' בך, הבחר בירושלם - הלוא זה אוד מצל מאש.

השטן רוצה לקטרג על הכהן הגדול, אך הקב"ה גוער בו שהיציאה לגלות היתה כמו שרפה גדולה, ויהושע הוא כמו אוד קטן המוצל מאש, לכן אל תלמד עליו חובה. אמנם יש לשטן סיבה, כי בניו של יהושע הכהן הגדול התחתנו עם נשים נכריות, וזה מכתים גם אותו, שהוא לא מספיק מחה בידם, אבל ה' אומר לשטן שלא יקטרג עליו.

ויהושע היה לבש בגדים צואים, ועמד לפני המלאך, ויען ויאמר אל העמדים לפניו לאמר: הסירו הבגדים הצאים מעליו! ויאמר אליו: ראה, העברתי מעליך עונך והלבש אתך מחלצות.

מלמד אותנו הנביא שהעוונות הם כמו בגדים. כפי שאדם יכול להחליף את הבגדים שעליו, כך הוא יכול לסלק את כל העוונות שלו, וללבוש בגדים חדשים

ולהיות טהור וקדוש. כי הפנימיות של כל אדם מישראל היא טהורה וקדושה, העבירות הן לכלוך חיצוני, ולכן נמשלו לבגדים מלוכלכים שאפשר לסלק אותם ולשוב בתשובה.

המראה השני שזכריה רואה הוא מנורה, ושני זיתים ושבעה מוצקות. מה פירוש הדבר הזה? מסביר המלאך:

ויען ויאמר אלי' לאמר זה דבר ה' אל זרבבל לאמר לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות.

עניינה של הגאולה לא בחיל ובכוח, ואני מוסיף – לא רק בחיל ובכוח – אלא 'כי אם ברוחי אמר ה' צבאות'. שאיפת הגאולה שלנו היא בסופו של דבר שעם ישראל ייגאל מכל צרותיו ויחזור לקדש את שמו יתברך בעולם, עד שכל העולם כולו ישוב בתשובה וידבק בריבונו של עולם על ידי עם ישראל. להגיע למצב הזה אי אפשר על ידי כוח שנכפה את העולם כולו. וגם אם מהלך כזה אפשרי – זה לא הדבר השלם.

ייתכן מאוד שעם ישראל בסופו של דבר יגיע למצב שהוא יהיה העם החזק ביותר, שיכול באופן עקרוני לכפות את העולם ללכת בדרך שלו, בכוח הנשק, בכוח העשירות, בכוח פסיכולוגי, בכוחות שונים שעם ישראל יכול להגיע אליהם. הרי אם ייאספו כל חכמי המדע היהודים אל ארץ ישראל, עם החכמה שלהם אפשר יהיה להנהיג את העולם. אבל ענייננו הוא לא לשלוט על העולם בכוח הזרוע או בכוח העשירות, ענייננו הוא לחנך ולרומם את העולם, עד שכל העולם יסכים ויבין וירצה לעבוד את הקב"ה. 'לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות'. לכפיה הדתית יש ערך, לפעמים, באופן יוצא מן הכלל, אבל לא כמטרה אידיאלית. השאיפה הגדולה הסופית שלנו היא שכולם יעבדו את ה' מרצונם, כפיית הר כגיגית – זהו לא האידיאל.

מקדשי שמך

איך מגיעים לזה – החינוך הכי נכון הוא על ידי דוגמא אישית. אי אפשר בלעדיה. גם כעם, וגם כל יחיד ויחיד. ראשית כל, אנחנו צריכים לחנך את עצמנו, כלומר את הציבור שומר התורה והמצוות. אחר כך את עם ישראל, ואחר כך אפשר להתפשט ולהשפיע על כל אומות העולם. אנחנו שמאמינים ודוגלים בשם ה', צריכים קודם-כל להגיע לשלמות כזו שנהיה 'מקדשי שמך', שכל מי שרואה את שומרי התורה והמצוות רואה את הבריאות של הציבור הזה, רואה התנהגות מושלמת בין אדם לחברו, רואה ציבור שמלא בתוכן ואידיאלים, ציבור נעים – ממילא רוצים להיות כמוהו, והוא משפיע על כל הסביבה. כולם מרגישים נוח להיות ליד אדם או ציבור כזה, רואים שהוא מרומם את כולם על ידי הערכים שלו, על ידי האמונה והדבקות שלו, יש לו תוכן שממלא אותו. כל אחד צריך להרגיש שזה תפקידו. זה לא תפקיד רק של אנשים שעוסקים בחינוך, אלא זה תפקידו של כל אחד ואחד.

הנהגה שלמה בין אדם לחברו ובין אדם למקום, זו הנהגה של תורה וזה דרכו של איש תורה אמיתי. כשאדם מתנהג כך, הסביבה שלו מושפעת. גם בתוך הישיבה, הישיבה משתפרת על ידי אנשים כאלו – החברים הקרובים, אחר כך החברים הרחוקים יותר, זה משפיע ויוצר ישיבה לדוגמא. ישיבה שאם באים אורחים מיישיבות אחרות, הם רואים איזה יופי, ומושפעים גם הם. כך מקדמים את העולם. כל אחד מתחיל מעצמו, אחר כך משפיע על הסביבה שלו, ואחר כך נוצר ציבור שלם שהוא דוגמא לבני תורה שכולם עדינים שמחים ומאושרים, דבקים בה' ועושים את רצונו, בהתחדשות ובהתלהבות. כך משפיעים על העולם, 'לא בחיל ולא בכח'.

העימות שקיים בינינו ובין הערבים, ובעצם בינינו לבין כל העולם כולו, פתרונו לא יבוא בדרך פוליטית או מדינית אלא רק בדרך רוחנית. 'כירו וידעו כי לך תכרע כל ברך תישבע כל לשון'. ומי הם הנושאים את התפקיד הזה – אנשי התורה. אינני אומר שאנחנו צריכים לוותר על המאבקים בפועל, כי אנחנו צריכים להיאבק על יישוב ארץ ישאל, ולהיאבק כנגד כל אויבינו הקמים עלינו. אבל שורש הדבר הוא 'לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות'. אמנם הנבואה הזו מדברת על הגאולה השנייה, אך רמוזה בה גם נבואה על ימות המשיח. כך מבואר בתרגום על הפסוק הבא: 'מי אתה הר הגדול לפני זרבבל למישר והוציא את האבן הראשה תשאות חן חן לה', מתרגם יונתן: 'והוציא את האבן הראשה' – 'ויגלי ית משיחיה', המשיח שיבוא לגאול את ישראל.

ה' צדיק יבחן

הנושא הבא אחרי עניין המנורה הוא לקיחת הלויים לעבודה. המדרש אומר לנו (תנחומא, ח):

'ה' צדיק יבחן ורשע ואהב חמס שנאה נפשו' (תהלים יא, ה). אין הקב"ה מעלה את האדם לשררה עד שבוחן ובודק אותו תחילה, וכיוון שעומד בניסיון מעלה אותו לשררה. וכן אתה מוצא באבינו אברהם, ניסהו הקב"ה עשר נסיונות ועמד בהם, ואחר כך ברכו, שנאמר: 'זה' ברך את אברהם בכל' (בראשית כד, א). וכן יצחק, ניסהו בימי אבימלך ועמד בנסיונו, ואחר כך ברכו, שנאמר: 'ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה'' (בראשית כו, יב). וכן יעקב, ניסה אותו בכל הצרות – בעשיו וברחל ובדינה ויוסף, ואיך יצא מבית אביו – 'כי במקלי עברתי את הירדן הזה' (שם לב, יא) ואחר כך ברכו, 'וירא אלהים אל יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אתו' (לה, ט). וכן יוסף,

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 9

נתנסה באשת פוטיפר, והיה חבוש י"ב שנה, ואחר כך יצא ונעשה מלך על שעמד בניסיונו, הוי אומר 'ה' צדיק יבחן'. אף שבטו של לוי נבחנו לפני שעלו לגדולה.

שבט לוי נבחנו במצרים. כאשר הרבה מעם ישראל לא שמרו את כל המצוות, שבט לוי נשארו נאמנים לריבונו של עולם.

וגם בשעה שעשו ישראל את העגל, לא נשתתפו שם שבטו של לוי, שנאמר: 'ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי' (שמות לב, כו), וכיוון שאמר להם משה: 'שימו איש חרבו על ירכו' – שמו, ולא נשאו פנים. כיוון שראה הקב"ה שכולם צדיקים, שניסה אותם ועמדו בנסיונם, מיד אמר: 'והיו לי הלויים' (במדבר ח, יד), לקיים מה שנאמר 'ה' צדיק יבחן'.

המדרש בא ללמדנו שכל התקדמות של האדם עוברת דרך מבחנים שהקב"ה בודק אותנו. כמו שאדם שרוצה לעלות כיתה צריך לעבור מבחנים, וכאשר הוא רוצה להתקבל ללימודים אקדמאיים הוא שוב צריך לעבור מבחנים. אי אפשר להתקדם בלי לעבור מבחן. כך גם בקבלת מדרגות רוחניות צריך לעבור מבחנים, 'ה' צדיק יבחן'. וכל קושי שאדם פוגש בדרכו הוא מבחן. כל התמודדות שאדם עובר עניינה ללמד את האדם איך להתמודד, איך לנצח או איך לא ליפול. אם אדם יודע איך לפעול נכון, אם הוא ער לזה ויודע את זה, כשמגיע איזה פיתוי שמושך אותו לרעה, הוא מיד זוכר שמישהו שלח את הפיתוי הזה, ושהפיתוי הזה אינו בא מתוך לבו אלא ממקור זר, והוא בא רק כדי לבחון אותו – הוא ידע להדוף את הקושי, להתגבר עליו, ואולי אפילו להפוך אותו לטובה. 'ה' צדיק יבחן.

כל אדם פוגש במשך היום הרבה התמודדויות. מתחיל מלקום בבוקר, שלפעמים יש רגע ראשון של קושי, והקושי הזה הוא כדי שאני אנצח אותו. אחר כך במשך היום יש עוד התמודדויות שונות שהאדם נפגש איתן. לפעמים יש גם התמודדויות יותר גדולות, מתמשכות, כמו קשיים בריאותיים ואחרים. אם אדם יודע להסתכל על כל הקשיים האלה כמבחנים שריבונו של עולם נתן לו – אז הוא מתעלה ומרוויח ומתקדם. לפעמים יש גם קושי שהאדם לא יכול לשנות, והוא צריך לדעת איך לקבל את המכה באהבה, ולהפוך אותה להעצמה של כוחות פנימיים.

דור דעה

המדור הזה מתאים לפרשה הזו שבה עם ישראל יוצא לדרך ממדבר סיני אל ארץ ישראל. בדרך יש הרבה מבחנים, וגם על הקשיים שבמדבר צריכים עם ישראל להסתכל כמבחנים, ואמנם עם ישראל למד מהם הרבה מאוד.

אפשר להסתכל על כל מה שקרה במדבר בביקורת עצומה: 'איזה מין דור זה, שאחרי שהוא מקבל תורה במעמד הר סיני, 'ויהי העם כמתאננים' (יא, א), 'התאוו תאוה' (שם, ד), ואחר כך חטא המרגלים, ועדת קורח! זה לא מתאים לדור כזה.' אבל ההסתכלות הזו לא נכונה. דור המדבר הוא דור דעה, הוא דור ענק. הקב"ה הוציא את עם ישראל מתחתית-התחתיות, ממצרים, בבת אחת אל קבלת תורה וחיים עליונים. ריבונו של עולם נמצא איתם כל הזמן, כל יום יורד מן, עם ישראל רואים את עמוד הענן ואת עמוד האש הולכים לפניו יום ולילה, הם חיים חיים על-טבעיים ורואים את הנוכחות של ריבונו של עולם. גם בגדלות כזו יכולים להיות קשיים, וכשיש לאנשים גדולים קשיים – גם הקשיים הם גדולים. הכול הולך בגדלות.

שיחת הרב זלמן מלמד לפרשת השבוע ♦ 11

לאמיתו של דבר לא כל העם נכשל, אך בגלל הגודל של העם, גם אם בודדים נכשלים וחוטאים, זה מכתים את העם כולו. לפי המדרגה של עם ישראל אי אפשר שיהיו אפילו יחידים שחוטאים, ולכן התגובה היא חריפה ומדגישה את החומרה של הנפילות. ודווקא ההדגשה הזו באה לומר שהם גדולים.

מכל נפילה עם ישראל למד לימוד גדול: היתה להם תלונה על המן – הם קיבלו שיעור מה זה המן. היה משבר בין המנהיגים, שאהרון ומרים אומרים ביקורת על משה – מתוך זה התברר לנו מי זה משה. אם הם לא היו מדברים על משה, לא היה מתגלה אליהם ריבונו של עולם ומלמד אותנו ש'האיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה', 'פה אל פה אדבר בו' (יב, ג; ח). כשיש קושיא, מגיע תירוץ. כל תלמיד ששואל קושיא מחכים את רבו: 'מתלמידי יותר מכולם'. השאלה מכריחה אותנו להעמיק בדברים כדי לענות תשובה. כך כל קושי שאנחנו נפגשים אתו, מביא אותנו ללימודים גדולים ועצומים. כך צריכים להסתכל על הדברים ולהבין שזה דור דעה, דור גדול, שאנחנו עומדים ולומדים מכל מה שהוא עבר.

הניסיון הזה

כבר בפרשה שלנו אנחנו פוגשים מבחן שנבחנו בו ישראל העם 'התאוותאווה'. מה הפירוש של הכפילות הזו? אומר ה'שפת אמת' שהם התאוותאווה. עד עכשיו הם אכלו מן שעשה אותם זכים ורוחניים שלא צריכים להתעניין בצרכים גשמיים. אין להם תאוותאווה. והם התאוותאווה שתהיה להם תאוותאווה כדי שיוכלו לעבוד את ה' גם עם תאוותאווה. אך אם הם התאוותאווה לשם שמיים, מה רע בזה? הבעיה היא שאנחנו לא צריכים לבקש מבחנים. מי יודע אם יצליחו בהם? 'אל תביאנו לידי ניסיון' אולי בסוף עלולים להימשך אחר ענייני החומר, אולי הם לא יצליחו לרומם את התאוותאווה. דוד המלך אמר 'בחנני ה' וגסני', ולא הצליח.

מצד שני למדנו שבלי ניסיון אי אפשר להתקדם, 'ה' צדיק יבחן'. אז מה אפשר לעשות – מצד אחד רק עם ניסיונות האדם מתקדם ומצד שני אסור לבוא לידי ניסיון. התשובה היא שכאשר אנחנו אומרים 'אל תביאנו לידי ניסיון' אנחנו לא מבקשים שלא יהיו לנו ניסיונות, אנחנו מבקשים שנבוא אליהם מוכנים. אנחנו לא רוצים להיות אנשים שלא פועלים, שלא נופלים ולא עולים. אנחנו רוצים שה' יכשיר אותנו, שייתן לנו את הכוחות, כדי שנהיה מוכנים לכל ניסיון וננצח אותו. צריך לבקש כוחות של גבורה. כמו שאמרנו, אם אנחנו יודעים שכל בעיה היא בעצם מבחן שנועד לרומם אותנו, הידיעה הזו נותנת לנו כוח לעמוד בניסיון.

דור המדבר דומה לנו מבחינה מסויימת. הוא צועד בדרך לגאולתו, ואנחנו חוזרים בדורנו אל ארץ ישראל, וצועדים בדרך לגאולתנו השלמה והגדולה שאנחנו מצפים לה. גם לנו יש בדרך ניסיונות רבים, וגם לדור שלנו יש גדלות מיוחדת. לפי גודל הניסיונות והמבחנים שאנחנו עוברים, אפשר לדעת את גודל הדור. ולנו, בני הישיבה, יש תפקיד מיוחד בדור הזה, להיות ההולכים בראש המחנה. בהכרת האמונה, בהסברה איך להתמודד עם כל הקשיים שאנחנו נדרשים להתמודד איתם.

ובעזרת ה', אנחנו מקבלים עלינו באהבה את העול והתפקיד הזה, ללכת בראש, להאיר את האור עם המנורה, ולהוביל ולדעת ולחנך, להתמודד ולנצח ולהתקדם, בדרך לגאולתנו ופדות נפשנו.

השיחה נמסרה בשנת התשס"ט

לקבלת שיחה שבועית במייל או בווטסאפ,

שלחו הודעה לכתובת bogrim@yeshiva.org.il, או למספר 0547881227

ניתן לצפות בשיחה באתר ישיבה - www.yeshiva.org.il